

AFSÄNDARE, m. 5. Den, som afsänder en vara, forå eller skeppslast.

AFSÄNDNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afsänder. — 2) Det, som afsändes eller blifvit afsändt.

AFSÄNKA, v. a. 2. 1) (trädg.) Se *Aflägga*. — 2) (bergsbr.) Gräfvå ännu djupare under jorden. — *Afsänkande*, n. 4.

AFSÄNKNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afsänker. — 2) (trädg.) Rotskott, som blifvit afsänkt, aflagd. — 3) (bergsbr.) Ställe i en grufva, som blifvit afsänkt.

AFSÄTTA, v. a. 2. (böjes som *Sätta*) 1) Sätta afsides, för att hafva i förråd eller till hämtning. *Jag lät a. några utvalda furuplankor för kommande behof. Han a-atte i boden de in-köpta möblerna till afhämtning. A. penningar till ett visst behof.* — 2) (kem., med. o. fys.) Af-skilja från sig. *Denna vätska har a-all grum-mel på botten. Röd vin a-ller vinsten. Fö-doämnena a-lla i magen närings-saltarna.* — 3) (fig.) Skilja från värdighet, embete, tjänst eller syssla. *A. en furste från regeringen, en em-betsman ifrån hans embete.* — *Syn.* Se *Afskeda*. — 4) (i handelsstil) Försälja i gross eller minut. — *Syn.* Se *Sälja*. — 5) Med tillhjälp af cirkel öfverflytta en figur ifrån ett papper till ett annat. — 6) (sjöf.) På sjökort utpricka det ställe på sjön, man passerar. — *Afv. Sätta af. — Afsättan-de*, n. 4.

AFSÄTTARE, m. 5. Se *Afläggare*, 2.

AFSÄTTLIG, a. 2. Som kan afsättas ifrån tjänst, embete.

AFSÄTTLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara afsättlig.

AFSÄTTNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afsätter. — 2) (kem.) Fällning ur en vätska. — 3) Afsats. — 4) (i handel) Varors afsäljning. *Den varan har ingen a.* — *Syn.* Afgang.

AFSÄTTNINGSSORT, m. 3. Ort, der man finner afsättning för en vara.

AFSÖNDRA, v. a. 1. 1) Afskilja en eller flera delar ifrån föreningen med något samtaget helt. *A. några rum ifrån en väning till särskilt ändamål. A. en provins ifrån ett rike. A. jord ifrån ett hemman, hemmansdelar ifrån ett gods.* — 2) (fysiol., om vissa organer i en levande kropp) Afskilja ämnen, som äro nödiga för det organiska lifvets bibehållande, eller ock sådana, som äro skadliga för organismen. *Magens förrättningar bidraga att a. närings-safterna ur födoämnena. Lefvern a-r gallan. Näsan a-r slem.* — 3) (fil.) Särskilt för sig betrakta egenskaperna hos ett ting.

AFSÖNDRING, f. 2. 1) Handlingen, då något afsöndras. — 2) Sjelfva det afsöndrade.

AFTACKA, v. a. 1. Hemförlofva (krigsfolk). — *Aftackande*, n. 4. o. *Aftackning*, f. 2.

AFTACKLA, v. a. 1. (sjöt.) Nedtaga ett fartygs segel, löpande och stående gods, samt stänger och rår. *A. ett fartyg.* — V. n. (fig. fam.) Aftyna, afmagra. — *Afv. Tackla af* (brukas i v. n. bättre, än A.). — *Aftacklande*, n. 4. o. *Aftackling*, f. 2.

AFTACKLAD, a. p. 2. (fig.) Afmagrad, utmerglad. — *Syn.* Se *Mager*.

AFTACKLARE, m. 3. Person, som aftacklar ett fartyg.

AFTAGA, v. a. 3. (böjes som *Taga*) 1) Borttaga något ifrån ytan af en sak eller ned ifrån något. *A. ett förband. A. kläder, en rock, en kappa, o. s. v. A. hatten för någon. A. duken*

af, från bordet. A. barken af ett träd. — 2) Afskilja en mindre del ifrån ett helt. *A. två alnar kläde till en rock.* — 3) Göra kortare, mindre. *A. en klädning nedtill.* — *Syn.* Se *Minska*. — 4) Taga porträtt af någon. *Hon har låtit a. sig af artisten N.* — *Syn.* Se *Afbilda*. — 5) Amputera. *A. en arm, ett ben.* — 6) *A. en kortlek*, upptaga en större eller mindre del af en hel kortlek, lägga denna del för sig och återstoden af korten ofvanpå. — 7) Flå huden af ett dödt kreatur. — *Syn.* Se *Afdraga*. — V. n. Småningom minskas i kraft eller storlek. *Vår-floden börjar a. Blåsten, regnet, urvädret a-ger. Dagarna a. efter sommarsolståndet. Dagen a-ger, det börjar lida mot aftonen. Hans syn a-ger allt mer och mer. Helsa och kroppskrafter a. på ålderdomen. Hans nit har mycket a-git.* — *Syn.* Se *Minskas*. — *Afv. Taga af. — Aftagande*, n. 4.

AFTAGARE, m. 5. Se *Afdragare*.

AFTAGNING, f. 2. 1) Handlingen, då man aftager (se detta verbs alla bem. för aktiv). — 2) Aftaget stycke. — 3) Afmålning, porträtt. — 4) Yta eller kant på en sak, der den aftagna delen blifvit skild ifrån det hela.

AFTAL, n. 3. Muntlig öfverenskommelse. *Träffa a. om ett möte, om tid och ort, om ett köp. Göra, hafva a. sins emellan. Det har skett efter a.*

AFTALA, v. a. 1. o. 2. Muntligt öfverenskomma om. *A. ett möte, ett företag, en resa. Vi hade a-t all råkas.*

AFTAPPA, v. a. 1. 1) Medelst en tapp's urtagande uttömma (ett kärl), låta (något flytande ämne) afriinna. *A. en tunna öl. A. ölet af en tunna. A. vin på buteljer.* — 2) Skaffa utlopp för vatten, så att det får aflyta från ett ställe. *A. ett kärr, en mosse, en sjö. A. vattnet ifrån ett kärr, ur en sjö.* — 3) (med.) Genom öppning af åder eller på annat sätt skaffa aflopp åt en kroppsvätska. *A. blod af en sjuk, af en häst. Fällskären a-ade honom ett kvarter blod. A. vatten af en vattusktig. A. urin af en patient, som lider af stranguri.* — *AFTAPPA*, v. n. (fam.) *Aftyna*. — *Afv. Tappa af. — Aftappande*, n. 4.

AFTAPPNING, f. 2. 1) Handlingen, då man aftappar. — 2) Det, som blifvit aftappadt (i bem. 1 o. 3).

AFTECKNA, v. a. 1. 1) Genom teckning afbilda. *A. en fästning.* — *Syn.* Se *Afbilda*. — 2) (fig.) Beskrifva, skildra. *A. en persons karakter.* — *Afv. Teckna af. — Aftecknande*, n. 4.

AFTECKNING, f. 2. 1) Handlingen, då man aftecknar. — 2) Sjelfva teckningen, som afbildar något föremål.

AFTER, m. plur. (bergsbr.) Bokade eller sönderstampade malinstenar.

AFTIGGA, v. a. 2. (föga brukl.) Genom tiggande erhålla något af en person. — *Afv. Tigga af.*

AFTILLRA, v. n. 1. Tillra ned af en yta. — *Aftillrande*, n. 4.

AFTINA, v. a. o. n. 1. Se *Aflena*. — *Aftinande*, n. 4.

AFTINGA, v. a. 1. (föga brukl.) Betinga sig något af en person. *Han har a-t mig ett arbete, som med första bör vara färdigt.*

AFTJENA, v. a. 1. 1) (egentl.) Genom tjänst afbetala. — 2) (fig.) Genom tjänster, uppmärksamhet, tacksamhetsprof återgålda. *A. sin förbindelse hos någon.* — *Afv. Tjena af. — Aftjenande*, n. 4.